



1970'lerden Sonra Kapitalizm'in Hindistan Tarım Sektörüne Etkisi¹

Huriye FELEKOĞLU²

Öz: Tarım, Hindistan ekonomisinde önemli bir yere sahiptir ve milyonlarca insanın geçim kaynağıdır. Dünyanın en kalabalık ikinci ülkesi olan Hindistan'da, 1,5 milyara yakın nüfusun gıda ihtiyacının karşılanması, ülkedeki açlık sorununun giderilmesi, gıda güvenliği, sürdürülebilir tarım uygulamaları konuları kritik önemdedir. Topklarının %60'nun tarım arazisi olması ve nüfusun % 50'den fazlasının tarım sektöründe istihdam etmesi milyonlarca insanın geçimini tarım sektöründen sağladığı anlamına gelmektedir. 1960'larda Yeşil devrim ile Hindistan'da başlayan tarım reformları 1990'lı yıllarda serbest ticarete geçilerek daha da geliştirilmiş ve ülkenin geleneksel tarım sistemlerinde hızlı ve büyük bir dönüşüm oluşturmuştur. 1990 sonrası kapitalizm'in etkileri oldukça belirgin hale gelmiş ve bu dönem Hindistan'ın tarım sektöründeki altın çağı olarak değerlendirilmiştir. Küreselleşme ile gerçekleşen koşullar ülkenin, ekonomisinde, yaşam standartlarında, sistemlerinde çok büyük etkiler oluşturmuştur. Teknolojik gelişmelerin uygulanması, verimlilik artışı, küresel ticaret fırsatlarının artması ile önemli ölçüde ilerleme sağlanmıştır. Ancak bunun yanında, tek ürünli ekonomiye geçiş, verimlilik için kullanılan gübrelere kaynaklı yeraltı sularının kirlenmesi, su kıtlığı, sosyal eşitsizlik gibi problemler ortaya çıkmıştır. Bu çalışmada, 1970 sonrası Hindistan tarım reformları konusu eleştirel bir yöntemle anlatılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Hindistan, Tarım, Kapitalizm, Yeşil Devrim, Ekonomi

Abstract: Agriculture plays an important role in the Indian economy and is the source of livelihood for millions of people. In India; the second most populous country in the World; meeting the food needs of nearly 1.5 billion people, eliminating the hunger problem in the country, food security and sustainable agricultural practices are critical importance. The fact that 60% of its land is agricultural land and more than 50% of the population is employed in the agricultural sector means that millions of people earn their living from the agricultural sector. The agricultural reforms that started in India with the Green Revolution in the 1960s were further developed with the transition to free trade in the 1990s and created a rapid and major transformation in the country's traditional agricultural systems. After 1990, the effects of Capitalism became quite evident and this period was considered as the golden age in India's agricultural sector. The conditions brought about by globalization have had great effects on the country's economy, living standards and systems. Significant progress has been made with the implementation of technological developments, increased productivity and increased global trade opportunities. However, the transition to a single-product economy has also resulted in problems such as groundwater pollution caused by fertilizers used for productivity, water scarcity, and social inequalities. In this study, the subject of Indian agricultural reforms after 1970 will be explained with a critical method.

Key Words: India, Agriculture, Capitalism, Green Revolution, Economy

¹ Bu çalışma III. Dil, Kültür ve Edebiyat Öğrenci Sempozyumunda bildiri olarak sunulmuştur

² Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Asya Çalışmaları Doktora Anabilim Dalı

Öğrenci Mail: huriye_felekoglu@hotmail.com Tel no: +90 555 339 23 18 Orcid No: <https://orcid.org/0009-0003-8808-1238>

Giriş

Tarım, bir ülkenin kalkınması için merkezi bir rol oynar. Özellikle önemli bir nüfus potansiyeli olan ülkeler açısından beslenme ihtiyacı, ekonomide istihdam yaratma ve yoksulluğun ortadan kaldırılması ile doğrudan bağlantılıdır. Hindistan için tarım, son yıllarda sanayileşme çabalarına rağmen hala ekonomisinin bel kemiğini oluşturmaktadır ve ülkenin artan nüfusu için gıda ihtiyacını sağlama açısından kritik önemdedir. Ayrıca ekonomik büyümesinin önemli bir basamağını oluşturmakla birlikte tarım ürünleri ihracatında güçlü bir potansiyele sahiptir. Dünyanın en büyük beş tarım ülkesinden biri olan Hindistan'da tarım sektörü istihdamın yaklaşık üçte ikisini oluşturmaktadır ve kırsal kesimde yaşayanların %58'den fazlası için başlıca geçim kaynağıdır (Singh & Singh, 2019). Ülkede başlıca yetişen tarım ürünleri, şeker kamışı, pirinç, çay, buğday, pamuk, patates, muz, mısır, mangodur (cia.gov, 2023). Özellikle pirinç ihracatında dünyada önemli bir konumdadır. 2012'den beri Hindistan en büyük küresel pirinç ihracatçısı olmuştur (ers.usda.gov, 2022). Dünyada çay üreticiliği konusunda önemli bir paya sahiptir. Darjeeling bölgesinde yetişen adını yetiştirdiği bölgeden alan Darjeeling çayı kalitesi ile ünlüdür. Ayrıca, dünyadaki üretilen çay'ın %22,5 Hindistan'da yetiştirilmektedir. %20 si ise ihraç edilmektedir (Darjeeling, 2023). Hindistan tarıma elverişli toprakları, nüfus potansiyeli ve tarım istihdamı açısından önemli olmasına rağmen, küresel ortamlarla karşılaştırıldığında önemli mahsullerde gecikmeli verim, sınırlı pazar erişimi, ürünler için rekabetçi fiyatların olmaması ve kısıtlı su olanaklarından dolayı zorluklarla karşı karşıyadır. Diğer taraftan iklim değişikliği, yağmurların düzensizliği de verimliliği etkilemektedir. Bu çalışmada, özellikle 1960'lardan sonra Yeşil Devrim ile başlayan Hindistan'da tarımsal reformlar, 1990'dan sonra serbest ticarete geçilmesiyle, küreselleşme ile kapitalizmin, Hindistan tarım politikalarına etkileri eleştirel bir yöntemle değerlendirilecektir.

1. 1970'li Yıllarda Hindistan'daki Yeşil Devrim

1943 yılında Hindistan, Bengal kıtlığı olarak tanımlanan korkunç bir gıda krizi yaşamıştır. Bu krizin sonucunda doğu Hindistan'da yaklaşık dört milyon insanın açlıktan öldüğü tahmin edilmektedir. Bu yüzden Hindistan 1947'de bağımsızlığını kazandıktan sonra 1967 yılına kadar tarım arazilerini genişletmeye karar vermiştir. Buna rağmen sürekli artan nüfus karşısında mahsullerin yetersiz kalmasıyla 1960 yılında tekrar bir krizin eşiğine gelmiştir. Gıda üretimini artırmak, ülkedeki aşırı yoksulluğu ve yetersiz beslenmeyi azaltmak için hükümet; Rockefeller Vakfı ve Ford Vakfı'ndan Amerikalı uzmanlardan oluşan bir ekibi, gıda mahsullerinin mevcut sorununu incelemek ve tarımsal verimliliği artırmanın yollarına çözüm üretebilmek için davet etmiştir ve ekibin hazırladığı raporlar doğrultusunda tarım sektöründe reform yapılmıştır

(G.E.J., 2022). Yeşil devrim olarak adlandırılan bu reformlar, ilk olarak Amerika Birleşik Devletleri, ulusal kalkınma ajansından William S. Guard tarafından 1940 ve 1960 yılları arasında sanayileşmiş ulusların yardımıyla gelişmekte olan ülkelerde uygulanan yeni teknoloji ve politikaların tanıtılması için oluşturulmuştur. Gıda mahsullerinin üretimini ve verimini artırarak tarımsal üretkenliği artırmak için birçok yüksek verimli genetiği değiştirilmiş çeşit tanıtılmış ve daha kısa sürede yetişen ürünler anlatılmıştır. 1960 ve 1985 yılları arasındaki dönemde tarımsal verimliliğin iki katına çıktığı görülmüştür (Raeboline, Nelson, Ravichandran, & Antony, 2019). Hindistan'da 1965 yılında başlayan yeşil devrim, tarımsal kalkınmayı sağlamıştır ve tarımsal refahın altın çağı olarak değerlendirilmiştir. Bu devrim ile 1967'den 1978'e kadar Hindistan, kıtlık krizlerinin yaşandığı bir ortamdan dünyanın en karlı tarım ülkelerinden birine dönüşmüştür (G.E.J., 2022). Pirinç, buğday, mısır gibi temel mahsullerin verimliliği önemli ölçüde artmıştır. Hindistan gibi büyük nüfuslu ülkelerde, temel gıda maddelerinin bulunabilirliği, açlık ve yetersiz beslenme gibi sorunlara çözüm oluşturmuştur. Gıda ithalatı azalmış, yoksulluk azalmış, çiftçiler de büyük oranda gelir artışı olmuş ve ekonomik kalkınma yaşanmıştır. Bunun yanında ülkede tarımsal bir devrim gerçekleşirken, uygulanan yoğun tarımsal yöntemler, kimyasal gübrelerden dolayı toprağın bozulması, su kıtlığı, biyolojik çeşit kayıpları gibi birtakım sorunları da beraberinde getirmiştir. Ayrıca yüksek verim için sürekli tek ürün ekimi yapılması ve birkaç seçilmiş ürüne bağımlı kalmak, toprağın kalitesini ve verimini düşürmüştür. İklim değişikliği, haşere ve hastalık salgınları, su kıtlığı gibi çevresel problemler de oluşmuştur. Yalnızca istikrarlı hava koşulları için oluşturulmuş yeşil devrim tarım uygulamaları aşırı hava koşulları ile başa çıkamamıştır (Hans & PrabhU, 2024). Küçük ölçekli çiftçilerin küresel fırsatları iyi değerlendirememesi sonucu ülkede ciddi gelir eşitsizlikleri oluşmuştur (Omvedt, 1983).

2. 1990'dan Sonra Hindistan Reformları ve Serbest Ticarete Geçiş

Dünya bankası ve IMF'in verilerine göre Hindistan dünyada en hızlı büyüyen ülkelerden biridir ve bu başarısı ekonomide gerçekleştirmiş olduğu reformlara bağlıdır. Hindistanın ekonomide yaptığı reformlar aşamalı bir şekilde ilerlemiştir. Hindistan, serbest piyasa ekonomisine 1975 yılında dahil olmuş ve 1990 yılına kadar çeşitli ürün ve sektörlere ithalat kotaları koyarak kademeli bir şekilde reformlarını gerçekleştirerek ulusal üreticilerini piyasa ekonomisine hazır hale getirmiştir. Birçok ülkede dışa açılma ani ve hızlı bir şekilde olurken Hindistan aşamalı bir ilerleme ile ülkesini uluslararası ortama hazır hale getirmiştir. 1990 yılında ise reformların kapsamını genişleterek tamamen dışa açık bir yapıya geçmiştir. İlk yıllarda uyguladığı reformlarda, yabancı sermaye yatırımlarına sadece altyapı ve enerji alanında

izin vermiştir. Böylece küçük ve orta ölçekli üretimin, Hindistan ulusal firmalarınca yapılması ile onların rekabet gücü kazanmaları sağlanmıştır (Akdemir & Sey, 2020)

Hindistan tarım sektöründe de uzun bir süre, tarifeler ve miktar kısıtlamaları, ithalat lisansı ve pazarlama kısıtlamaları dahil olmak üzere tarife dışı engeller aracılığıyla uluslararası ticareti yöneten çok sayıda kontrol uygulamıştır. Bu kontroller iç talep ve arzı, ödemeler dengesini, ihracat potansiyelini dengede tutmak için uygulanmıştır. Yurtiçinde satın alma, taşıma ve depolama kısıtlamalarından ham tarımsal ürünler üzerindeki yüksek vergilere kadar çok sayıda kontrollü uygulamalar yapılmıştır. 1991’de geniş tabanlı makro ekonomik reforma başladığında hemen tarım alanında açılım gerçekleştirmemiştir. Tarım sektörü 1994’ten sonra aşamalı bir şekilde dışarı açılmaya başlamıştır. 1994’te şeker ve pamuğa ithalat ruhsatının serbestleştirilmesi dışında, çoğu tarım ürünü hala ithalat kontrollerine tabi olmaya devam etmiştir. Hindistanın ithalat ticaret politikası reformu, 2001’de miktar kısıtlamalarının kaldırılmasıyla ciddi bir şekilde başlamıştır. İhracatta ise 1980’ler boyunca, kısıtlamaların olması ve aşırı yüksek döviz kurları, ekonomide ihracat karşıtı bir eğilim oluşturmuştur. İç gıda güvenliği için yasaklar, lisanslar, kotalar, pazarlama kontrolleri ve asgari ihracat fiyatları dahil olmak üzere çok sayıda denetim yapılmıştır. 1994 ve sonrasında, ihracatın rekabet gücünü artırmak için birtakım destekler vermiştir. Bu destekler, ihracata yönelik işlenmiş gıda üreticilerine nakit teşvikler, navlun maliyetlerine yardımcı olmak için sübvansiyon ve ihracattan elde edilen gelir üzerinden vergi muafiyeti sağlamıştır. Böylece; bir ayağı frende, bir ayağı gaz pedalında olmuştur (Gulati & Mullen, 2003) Daha sonraki yıllarda Hindistan tamamıyla serbest piyasa ekonomisine geçmiş ve hükümet müdahalesi azalmıştır. Kapitalizme doğru gerçekleşen bu kayma Hindistan’ın tarım sektörüne kolaylıklar getirdiği gibi zorluklar ve yetersizliklerde oluşturmuştur. İlk olarak demografik yapıdaki değişimler, sosyal eşitsizlikler oluşmuştur. Büyük çiftçiler reformlardan büyük karlar elde ederken, küçük çiftçiler bu reformlardan yeterince yarar sağlayamamıştır. Tarım teknolojisinin ilerlemesine rağmen altyapıya yeterince yatırım yapılmadığı için sulama tesisleri yetersiz kalmıştır. Altyapı tesislerindeki sorunlar tedarik süreçlerini etkilemiş ve malların vaktinde teslim edilememesi istikrarsız bir durum oluşturmuştur. Diğer bir taraftan kitlesel yoksulluk tarımın geri kalmışlığıyla ilişkilendirilmiştir. Pazarlama stratejilerindeki sorunlar sektörü etkilemiştir. Bazı bölgelerde aşırı gübre kullanımı ve aşırı su kullanımı toprağın kalitesini düşürmüştür ve bu verimliliği etkilemiştir. Bu durumlar tarım sektörünü ve tarımla uğraşan çiftçileri olumsuz etkilemiştir. Sonuç olarak Hindistan’daki tarım sektöründeki reformlar verimliliğin artmasını sağlasa da yeterli olmadığı anlaşılmıştır (Mahadevan, 2004).

3. Hindistan'ın Tarımında Yaptığı Yapısal Dönüşüm

Hindistanın tarım sektöründeki reformları bazı alanlarda ve bazı bölgelerde başarılı olsa da istenilen verimliliğe ulaşamamıştır. 1960'lı yıllara kıyasla gelinen nokta başarılıdır ancak istenilen potansiyel yakalanamamıştır. Tarımsal büyümenin, yoksulluğu azaltmak, kişi başına düşen geliri artırmak için önemli ölçüde faydalı olduğu ampirik olarak kanıtlanmıştır. Bunun yanı sıra tarım, ülkedeki sağlık ve beslenme, sürdürülebilirlik, iklim değişikliği ve yaşam kalitesi için ayrıca önemlidir. Hindistan, 3,28 milyon km²'lik alanı kaplayan, dünyanın yedinci büyük ülkesidir ve bu alanın yalnızca yarısı ekilebilmektedir. Toplam alanın %42,6'sı ekilmektedir. Ayrıca sulama alanı, ülkenin ekili alanının yarısını oluşturmaktadır. 2 hektardan daha az araziye sahip küçük ve marjinal çiftçiler Hindistan'daki işletme arazisinin %87'sini oluşturmaktadır. Bu Hindistan tarımına küçük toprak sahiplerinin hâkim olduğu gerçeğini vurgulamaktadır. Küreselleşmenin getirdiği artan gelirle birlikte, tüketim kalıpları yüksek değerli ürünlere doğru kaymaktadır. Bu yüzden tarım sistemini yüksek değerli ve daha besleyici tarım ürünlerine doğru çeşitlendirerek değiştirmesi gerekmektedir. Diğer bir konu mahsullerin toplanma yoğunluğu, bir tarım yılı boyunca farklı mevsimlerde, aynı tarlada yetişen mahsullerin sayısını temsil eder. Mahsullerde daha fazla toplanması, yoğun arazi kullanımını gerektirir ve suyun yeterliliği mahsulleri direkt etkileyen unsurdur. Birçok bölgede sulama dengesi sağlanmış olsa da bölgesel farklılıklar mevcuttur ve bu durum mahsul yoğunluğunu, verimliliğini etkilemektedir. Hindistan'da işgücü 'de önemli bir konudur. Büyük ve genç bir nüfusa sahip gelişmekte olan bir ekonomide, istihdam modelinin tarım sektöründen kentsel alanlarda daha yüksek verimli işlere kayması aslında yapısal dönüşümün olumlu bir göstergesidir. Bu durum gelişmekte olan ülkelerde belirli bir süre boyunca gözlemlenen *çekme faktörü*³ olarak ifade edilir. Ancak bazen bir *itme faktörü*⁴ de olabilir. Tarım işgücünü sürdüremediğinden iş arayanlar kendilerini geçindirebilecek herhangi bir işte çalışmak üzere kentsel alanlara itilir. Son 40 yılda Hindistan'daki mutlak işçi sayısı 1971'de 180,7 milyondan, 2011'de 487,7'e yükseldi ve bu işgücüne her yıl 6 milyon insanın eklendiğini göstermektedir. Ayrıca tarım sektöründe istihdam edilen mutlak işgücü sayısı aynı dönemlerde 125,7 milyondan 263,1 milyona yükselirken bu pay, yüzde olarak 1981'de %66,5'ten 2019'de 42,3'e gerilemiştir. Bu Hint tarımındaki yapısal dönüşüme işaret etmektedir. Tarımın toplam GSYİH (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) içindeki payında 1981'de %31,7 den, 2019'da %16,5'e oldukça keskin bir düşüş

³ Çekme Faktörü: İşgücünün belirli bir sektöre, bölgeye veya işyerine yönelmesine sebep olan olumlu koşulları ifade eder. Yüksek ücretler, kariyer fırsatları, kaliteli yaşam koşulları, iş güvenliği gibi konuları içerir.

⁴ İtme Faktörü: İşgücünün mevcut sektörden, işyerinden veya bölgeden ayrılmasına sebep olan olumsuz koşulları ifade eder. Düşük ücretler, kötü yaşam koşulları, iş güvenliğinin olmaması gibi konuları içerir.

gerçekleşmiştir. Bu endişe verici bir durumdur. Çünkü tarımda emek üretkenliğinin düşük tutulması katma değeri ciddi şekilde etkileyebilir. Tarımsal dönüşümün bir diğer boyutu da tarımda makine gücünün insan ve yük hayvanı gücünü nasıl ikame ettiğidir. Hindistan reform sürecinde geleneksel tarım modelinden daha mekanize olmuş süreçlere doğru net bir geçiş yaşamıştır. Tarımda ve ilgili faaliyetlerde hayvan ve insan gücü kullanımı 1957'de 97,4'den 1971'de yaklaşık %66'ya 2013-14'de (verilerin en son mevcut olduğu yıl) yaklaşık %12'ye büyük ölçüde düşmüştür. Mekanik ve elektrik kaynaklarının katkısı 1951'de % 2,6'dan 1971'de yaklaşık %34'e 2013-14'de ise %88'e yükselmiştir. 2013-14 yılında mevcut traktör sayısı, toplam çiftlik gücünün %48'lik bir kısmına katkıda bulunmuştur. ARGE ve tarım bilgi ve yenilik sistemlerine yapılan yatırımlar tarım dönüşümünde önemli başka bir unsurdur. Tarımsal bilgi ve yenilik sistemlerine yapılan harcamalar 2000 yılında %0,38'den, 2010'da %0,64'e ulaştığı ve 2019 yılında %0,35'e gerilediği görülmüştür. Sektörün toplam verimliliğini artırmak için ARGE'ye daha fazla yatırım yapılması gerekmektedir (Gulati & Juneja, Transforming Indian Agriculture, 2022).

Sonuç

Küreselleşmenin Hindistan tarımında oluşturduğu dönüşüm büyük oranlarda etkili olsa da istenilen noktaya henüz ulaşmamıştır. Ancak tarımın küreselleşmesine ve ticarileşmesine, kapitalizme doğru hızlı bir kayma yaşanmıştır. Ticaret yoğunluğundaki artış, ticari girdilerin daha yüksek kullanımı, mahsullerin ekildiği alanlarda artış ve pazar odaklı üretim gibi oluşan değişimler, tarım piyasalarının gelişimini, yeni kurumsal mekanizmaları ve tarım sektörünün liberalleşmesine öncülük etmiştir. Bu durum hızlı, iyi bir yönde dönüşüm olarak değerlendirilebilir ancak henüz eksiklikler ve yetersizlikler vardır. Çiftçilerin gelirlerindeki önemli artış ve tarımın dönüşümü, tarım sektörüne yönelik bir paradigma değişikliğini gerektirmektedir. Bilimin yönlendirdiği teknolojiye ilerleme hem hasat öncesi hem de sonrası aşamalarda özel sektörün artan rolü, serbestleştirilmiş üretim piyasası, aktif arazilerin çoğalması ve verimliliğe yapılan vurgu, tarımı 21. Yüzyılın zorluklarını ele alacak şekilde değiştirecek ve Yeni Hindistan hedefine katkıda bulunacaktır. Tarımın diğer sektörlerle birlikte kalkınmanın bir sonraki aşamasına ilerlemesini ve tarımın 1991 reform gündeminde olduğu gibi geride kalmamasını sağlamak için Merkez ve eyaletler arasında iyi koordine edilmiş bir eylem ve stratejiye ihtiyaç vardır. Hindistan'da tarım sektöründe kapitalist değişimlerin önemi yadsınamaz ama bunun negatif yönleri ve yetersizlikleri Hindistan'ın hızla büyüyen nüfusu ve tarım sektörüne bağımlılığı düşünülerek doğru tarım politikaları uygulanarak, çözüm odaklı önlemler alınmalıdır.

Kaynakça

- Akdemir, S., & Sey, N. (2020). Hindistan Ekonomisinin Büyüme Dinamikleri: SVAR ANALİZİ. *Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, sayı 1, 41-62
- cia.gov. (2023). factbook. *agriculture products*. cia.gov.
- Darjeeling*. (2023). ankar.edu.tr:
https://acikders.ankara.edu.tr/pluginfile.php/169373/mod_resource/content/0/çay%208.pdf
- ers.usda.gov. (2022). *Rice Sector at a Glance*. Economic Research Service U.S. Department of Agriculture.
- G.E.J., S. (2022). Impact of green revolution in India. *International Journal of Health Sciences*.
- Gulati, A., & Juneja, R. (2022). *Transforming Indian Agriculture*. Springer Singapore., 10-15
- Gulati, A., & Mullen, K. (2003). Responding to Policy Reform: Indian Agriculture during the 1990s and after. *International Food Policy Research Institute*. Washington., 1-7
- Hans, V., & PrabhU, S. (2024, Mayıs 7). *Revisiting the Green Revolution in India: Assessing Achievements, Challenges, and Future Prospects*. papers.ssrn.com:
https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4814723
- Mahadevan, R. (2004). Productivity growth in Indian agriculture: The role of globalization and economic reform. *Asia-Pacific Development Journal*.
- Omvedt, G. (1983). Capitalist agriculture and rural classes in India. *Bulletin of Concerned Asian Scholars*.
- Raeboline, A., Nelson, L. E., Ravichandran, K., & Antony, U. (2019). The impact of the Green Revolution on indigenous crops of India. *Journal of Ethnic Food*.
- Singh, R., & Singh, H. (2019). <https://link.springer.com/article/10.1007/s42965-019-00029-w>. *Challenges and opportunities for agricultural sustainability in changing climate scenarios: a perspective on Indian agriculture*. link.springer.com.

Extended Abstract

Agriculture plays an important role in the Indian economy and is the source of livelihood for millions of people. In India; the second most populous country in the World; meeting the food needs of nearly 1.5 billion people, eliminating the hunger problem in the country, food security and sustainable agricultural practices are critical importance. The fact that 60% of its land is agricultural land and more than 50% of the population is employed in the agricultural sector means that millions of people earn their living from the agricultural sector. The agricultural reforms that started in India with the Green Revolution in the 1960s were further developed with the transition to free trade in the 1990s and created a rapid and major transformation in the country's traditional agricultural systems. After 1990, the effects of Capitalism became quite evident and this period was considered as the golden age in India's agricultural sector. The conditions brought about by globalization have had great effects on the country's economy, living standards and systems. Significant progress has been made with the implementation of technological developments, increased productivity and increased global trade opportunities. However, the transition to a single-product economy has also resulted in problems such as groundwater pollution caused by fertilizers used for productivity, water scarcity, and social inequalities. In this study, the subject of agricultural reforms in India after 1970 has been explained with a critical method.

In the first part, the situation in the agricultural sector in India before and after 1970, the reforms made and the positive and negative effects of these reforms are explained. In large populated countries like India, the availability of essential food items has provided solutions to problems such as hunger and malnutrition. Food imports decreased, poverty decreased, farmers experienced a large increase in income, and economic development occurred. In addition, while an agricultural revolution is taking place in the country, it has also brought with it a number of problems such as soil degradation, water scarcity, and loss of biological diversity due to the intensive agricultural methods and chemical fertilizers applied. In addition, continuous single crop cultivation for high yields and dependence on a few selected crops has reduced the quality and productivity of the soil. Environmental problems such as climate change, pest and disease outbreaks, and water shortages have also occurred. Green revolution agricultural practices that were created only for stable weather conditions have not been able to cope with extreme weather conditions (Hans & PrabhU, 2024). As a result of small-scale farmers' failure to take advantage of global opportunities, serious income inequalities have emerged in the country (Omvedt, 1983). In the second part, India's transition to free trade after 1990 and its effects are explained.

India has also long exercised numerous controls in its agricultural sector governing international trade through tariffs and non-tariff barriers, including quantitative restrictions, import licensing and marketing restrictions. These controls were implemented to keep domestic demand and supply, balance of payments, and export potential in balance. A large number of controlled practices have been implemented domestically, ranging from restrictions on purchasing, transportation and storage to high taxes on raw agricultural products. When broad-based macroeconomic reform was launched in 1991, it did not immediately open up the agricultural sector. The agricultural sector began to gradually open up to the outside world after 1994. Along with the transition to free trade, this opening has brought convenience to India's agricultural sector, but it has also created difficulties and inadequacies. Firstly, changes in demographic structure and social inequalities have occurred. While large farmers have made huge profits from the reforms, small farmers have not benefited enough from these reforms. Despite the advancement of agricultural technology, irrigation facilities remained inadequate due to insufficient investment in infrastructure. Problems in infrastructure facilities have affected supply processes and the inability to deliver goods on time has created an unstable situation. On the other hand, mass poverty has been associated with the backwardness of agriculture. Problems in marketing strategies have affected the sector. In some regions, excessive use of fertilizers and excessive use of water have reduced the quality of the soil and this has affected productivity. These situations have negatively affected the agricultural sector and farmers engaged in agriculture. Although the reforms in the agricultural sector in India have increased productivity, it has been found that they are not sufficient (Mahadevan, 2004). In the third section; the structural transformation in India's agricultural sector is explained with examples from specific years.

In conclusion, although the transformation brought about by globalization in Indian agriculture has been effective to a great extent, it has not yet reached the desired point. However, there has been a rapid shift towards globalization and commercialization of agriculture and capitalism. Changes such as increased trade intensity, higher use of commercial inputs, increased areas under crop cultivation, and market-oriented production have led to the development of agricultural markets, new institutional mechanisms, and the liberalization of the agricultural sector. This situation can be considered as a rapid, positive transformation, but there are still shortcomings and inadequacies. The significant increase in farmers' incomes and the transformation of agriculture require a paradigm shift in the agricultural sector. Science-driven technological advancement, increased role of the private sector in both pre- and post-harvest

stages, liberalized produce markets, increased active land holdings and emphasis on productivity will transform agriculture to address the challenges of the 21st century and contribute to the New India ambition. There is a need for well-coordinated action and strategy between the Centre and the states to ensure that agriculture moves forward with other sectors to the next stage of development and does not lag behind as it did in the 1991 reform agenda. The importance of capitalist changes in the agricultural sector in India cannot be denied, but its negative aspects and inadequacies should be taken into account by implementing correct agricultural policies and taking into account India's rapidly growing population and its dependence on the agricultural sector, and solution-oriented measures should be taken.